

Sygn. akt VIII **Pa 152/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Kalinka (spr.)
Sędziowie:	SSO Grażyna Łazowska SSR del. Anna Capik-Pater
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 5 stycznia 2017r. w Gliwicach

sprawy z powództwa W. L. (L.)

przeciwko Piekarni (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Z.

o odszkodowanie

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Z.

z dnia 18 lipca 2016 r. **sygn. akt** IV P 513/14

1) oddala apelację;

2) zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

(-) SSR del. Anna Capik-Pater (-) SSO Teresa Kalinka (spr.) (-) SSO Grażyna Łazowska

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. VIII Pa 152/16

UZASADNIENIE

Powód W. L. domagał się zasądzenia od strony pozwanej Piekarni (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Z. kwoty 14.100 złotych, tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy oraz zasądzenia kosztów postępowania.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz o zawieszenie postępowania.

Wyrokiem z dnia 18 lipca 2016 roku Sąd Rejonowy w Z. uwzględnił powództwo.

Sąd I instancji ustalił następujący stan faktyczny:

Powód został zatrudniony przez poprzednika prawnego pozwanego (...) Spółem Z. od dnia 1 września 1983 roku najpierw na podstawie umowy w celu przygotowania zawodowego, a następnie na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony na stanowisku piekarza, a od dnia 25 czerwca 1990r. na stanowisku kierownika piekarni.

W okresie zatrudnienia powoda proces produktów piekarniczych odbywał się w ten sposób, że danego dnia o godzinie 13:00-14:00 powód przyjmował wstępne zlecenie piekarnicze, następnie na podstawie szczegółowych zleceń kontrahentów około godziny 17:00 następowała ewentualna korekta zlecenia w oparciu o zgłoszone potrzeby kontrahentów, końcowe zlecenie produkcyjne za dany dzień było znane o godzinie 20:00-21:00. Jeśli były korekty powód nanosił je do systemu A.. W zależności od jakości półproduktów wymagane były zmiany w recepturach narzucanych (wprowadzonych) do systemu A.. Od 1991r. praktyka ta nie była kwestionowana. Zlecenia produkcyjne sprzed godziny, a także z godzin 13:00 i 17 00 oraz 20 00 były sporządzane w oparciu o zamówienia które po zrealizowaniu produkcji nie były archiwizowane i były wyrzucone do kosza. Po przetransportowaniu produktów z działu sprzedaży na piekarnię, zamówienia wprowadzane są do systemu i po zapytaniu przez system czy przeliczać surowce, powód to zatwierdzał. Powód zatwierdzeń dokonywał automatycznie. Taki stan surowców pojawiał się na magazynie do czasu fizycznego wydania produktów z magazynu .Rozchód surowca poprawiano w systemie w oparciu o faktyczne zużycie surowca na podstawie zleceń produkcyjnych, których powód nie miał obowiązku archiwizowania. Faktyczne zużycie ustalano każdego roku w remanencie. (...) A. przewidywał nanoszenie takich poprawek, a powód miał uprawnienia do ich nanoszenia P. dotyczyły tego, aby norma rzeczywistego zużycia i rozchodu się pokrywała się. Na koniec pewnego okresu sporządzany jest dokument normatywnego rozliczenia technologicznego, który był wykonywany ręcznie, pomimo że system umożliwił automatycznie jego generowanie - było to akceptowane przez władze strony pozwanej.

W lipcu 2014r. jeden z kontrahentów strony pozwanej nie przyjechał po odbiór czerstwego pieczywa. Powód nie był tego dnia obecny w pracy. S. O. (1) (aktualnie S.) udała się do działu sprzedaży z pytaniem, co ma zrobić z nieodebrany odpadem piekarniczym. Po uzgodnieniu z B. L. – kierownikiem działu sprzedaży, S. O. (1) dostała zgodę na sprzedaż czerstwego ciasta innemu odbiorcy, przy czym miała o tym poinformować powoda następnego dnia. Następnego dnia poinformowała o tym powoda, przy czym samowolnie ustaliła cenę, a nadto samowolnie dokonała sprzedaży czerstwego pieczywa (poza czerstwym ciastem). S. O. (1) otrzymała karę nagany za powyższą dodatkową sprzedaż oraz ustalenie niższej ceny.

Na wniosek powoda z dnia 15 kwietnia 2014 r. została zawarta umowa zlecenia z jego córką A. L. na miesiąc maj 2014r. Zleceniobiorca za swoje usługi w każdą niedzielę miesiąca maja miał otrzymać łączne wynagrodzenie w kwocie 400 zł brutto. Do wniosku o zawarcie umowy zlecenia dołączone zostały dane zleceniobiorcy wraz z opisem przedmiotu zlecenia oraz wysokością wynagrodzenia. Wniosek zaakceptował J. P. (1) oraz zarząd.

Powód na polecenie zarządu robił paczki dla sanepidu, rady nadzorczej, zaprzyjaźnionych kontrahentów, które wynosił z zakładu w reklamówkach. W reklamówkach wynosił również swoje osobiste rzeczy (ubrania) jak również deputat spożywczy bądź rzeczy nabyte z bonifikatą produkowane przez stronę pozwaną.

W dniu 5 lipca 2014r. powód i A. G. odebrali od pana K. reklamówki z wędliną ze świniobicia

W dniu 16 lipca 2014r. - w trakcie urlopu powoda - został zorganizowany spis wrywkowy półproduktów. Spis przeprowadzony był na podstawie decyzji J. P. (1), dokonany w oparciu o kartoteki, a nie z natury, nadto w na tzw „magazynie otwartym”. Wyniki spisu wykazały nadwyżkę magazynową polepszaczy. W okresie zatrudnienia powoda system A. miał zablokowaną funkcję wpisywania towarów na podstawie wuzetek.

Po dokonaniu spisu z dnia 16-17 lipca 2014r. podjęto decyzję o rozwiązaniu umowy o pracę z powodem za wypowiedzeniem. Konsultowano się ze związkiem zawodowym, przy czym jego przewodnicząca B. S. wyraziła zgodę

na rozwiązanie umowy o pracę z powodem. Powodowi doręczono wypowiedzenie umowy o pracę w dniu 28 sierpnia 2014 roku.

Strona pozwana zawiadomiła organy ścigania o możliwości popełnienia przestępstwa przez powoda. Wszczęte postępowanie in rem zostało prawomocnie umorzone.

Sąd dał wiarę zeznaniom powoda W. L. albowiem w sposób spójny, logiczny i chronologiczny wyjaśnił jakie są procedury wykonywania produkcji u strony pozwanej. Jego zeznania w znakomitej większości pokrywały się z zeznaniami pozostałych świadków, a w pewnej opozycji stały jedynie zeznania świadka J. P. (1) i K. F., którym sąd częściowo odmówił waloru wiarygodności.

Zdaniem Sądu I instancji roszczenie powoda o zapłatę odszkodowania, z tytułu nieuzasadnionego wypowiedzenia umowy o pracę zasługiwało na uwzględnienie. Sąd przytoczył treść art. 45 i art. 30 § 4 k.p.

Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie, wykazało, że pozwana wręczając wypowiedzenie umowy o pracę uczyniła to w sposób prawidłowy pod względem formalnym

W ocenie Sądu wskazane przez pracodawcę przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę w swojej istocie były bądź niekonkretne bądź nierzeczywiste bądź nieuzasadnione. Odnośnie pierwszego zarzutu wskazać należy, iż spis zarządzony przez J. P. (1) był w swej istocie wrywkowy, niepełny oraz wybiórczy. Kierownik J. P. (1) pochopnie wysunął wnioski na temat na podstawie „suchych” danych, nie biorąc pod uwagę okoliczności towarzyszących procesowi produkcji i praktyki zakładu pracy. Wskazać należy, że powód rzeczowo wyjaśnił różnice pomiędzy stanem magazynowym półproduktów a rzeczywistym zużyciem. Przede wszystkim wynikało to z tego, iż zamówienie od dostawców, które powinno być objęte jedną fakturą często było rozbijane na poszczególne wuzetki, zatem mogło być tak, że towar z jednej faktury mógł być przyjmowany na „raty”. Była to powszechna praktyka, akceptowana przez stronę pozwaną – a jak wskazał powód powszechnie stosowana w innych działach u strony pozwanej, gdzie z tego tytułu nie stawiono innym osobom zarzutów. Finalnie (na koniec roku) stan magazynowy się zgadzał, jak również zgadzał się stan finansowy. Strona pozwana poza teoretycznym wyliczeniem ewentualnej szkody finansowej nie wykazała różnic księgowych, które byłyby powodowane czynnościami powoda.

Zwrócić należy uwagę, iż spis z dnia 16 lipca 2014r. był prowadzony na „otwartym” magazynie i jak wskazał świadek J. K. w takiej sytuacji wyniki spisu wrywkowego mogły być zafałszowane. Nie wzięto pod uwagę że w ciągu dnia zlecenie produkcyjne się zmienia jak również tego, że system A. w praktyce stosowany był jedynie do sprawdzania zgodności księgowej, a nie było kwestionowane, że wyniki księgowe finalnie się zgadzały. Strona pozwana de facto postawiła powodowi zarzut kradzieży, albowiem pośrednio taki zarzut wyszedł w toku postępowania. W trakcie przesłuchania prezes T. S. wskazał, że nie wiadomo, co powód z nadwyżką polepszaczy mógł robić i że pozostaje to w sferze domysłów. Podkreślić należy, że przyczyna wypowiedzenia musi być konkretna, a nie pozostawać w sferze „domysłów”. W ocenie Sądu zarzut ten jak wyżej wskazano sprowadzał się do postawienia zarzutu kradzieży, a tego nie potwierdziło również postępowanie karne w tym zakresie.

Nie przedłożono również żadnych dokumentów, które potwierdzałyby, że w wyniku działań powoda produkty strony pozwanej traciły na jakości. Wręcz przeciwnie postępowanie dowodowe wskazało, że kontrahenci strony pozwanej rezygnowali z usług strony pozwanej z uwagi na czystość zakładu, a nie jakość produktów.

W kwestii punktu trzeciego wypowiedzenia wskazać należy, że tak naprawdę dotyczył on postępowania nie powoda, a S. O. (1), która za samowolną sprzedaż części produktów oraz sprzedaż po niższej cenie została ukarana (za czyn przypisany w wypowiedzeniu powodowi) karą porządkową nagany. Dowody przeprowadzone w tym zakresie nie dały asumptu do przyjęcia, by powód dał polecenie S. O. (2) w tym zakresie, zwłaszcza, iż w tym okresie powoda nie było w pracy.

Odnośnie zarzutu zawarcia umowy zlecenia za zawyżoną stawkę godzinową należy wskazać – co słusznie zaakcentował powód – iż on jedynie wnioskował o zatrudnienie danej osoby i nie ukrywał kto jest proponowany na zleceniobiorcę i

za jaką stawkę. Dokument wniosku o zawarcie umowy zlecenia został skierowany zarówno do J. P. (2) jaki i do zarządu. Odpowiedzialność za zatrudnienie tej osoby na danych warunkach obciąża te osoby a nie powoda.

Natomiast zarzut wskazany w wypowiedzeniu dotyczących oskarżenia zarządu o sprzedaż maszyny po zaniżonej cenie jest zupełnie chybiony. Z tego tytułu powód już został ukarany karą nagany, toteż nie może być podstawą kolejnej sankcji wobec powoda – byłoby to przełamaniem zasady ne bis in idem. Powód w związku z tym zachowaniem otrzymał naganę i publicznie, pisemnie na tablicy ogłoszeń umieścił swoje przeprosiny skierowane do zarządu.

Odnośnie ostatniego zarzutu wskazać należy, że jest on niekonkretny i nierzeczywisty. W wypowiedzeniu nie wskazano jaką osobę miały wprowadzać na teren zakładu powód oraz nie wskazano jaka była zawartość reklamówek, których zawartość determinowała by przypisanie powodowi ciężkiego naruszenia obowiązków pracowniczych. Tym samym należy uznać wyjaśnienia powoda w kwestii jakie osoby mogły wchodzić na teren zakładu i co mogło być tych reklamówkach za wiarygodne. Powód wskazał, że w dniu zapisanym na monitoringu przez zakład pracy przechodziło wiele osób związku z przeprowadzką, reklamówki zawierały mięso ze świniobicia. Zarzut ten zatem należało również uznać za pochopny, niewykazany i skutecznie zakwestionowany przez powoda. Powód w wiarygodny i logiczny sposób wskazał, że mógł wynosić – jak inni pracownicy – rzeczy osobiste lub wyroby produkowane przez stronę pozwaną nabywane przez pracowników po znacznie niższej cenie.

W ocenie Sądu wskazane przez pracodawcę przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę w swojej istocie były konkretne, lecz jak wykazało postępowanie dowodowe przeprowadzone w sprawie, nie były one rzeczywiste i nie były znane powodowi.

W świetle przedstawionych okoliczności, nie można było uznać wypowiedzenia dokonane powodowi za uzasadnione, a co się z tym wiąże, na mocy art. 45 k.p. w związku z art. 47¹ k.p., Sąd zasądził na rzecz powoda odszkodowanie w wysokości 3 miesięcznego wynagrodzenia.

Rygor natychmiastowej wykonalności nadano na podstawie art. 477² § 1 k.p.c. do wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia powoda.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § k.p.c. i art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2016r., poz. 623 tekst jednolity) zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego, którymi Sąd obciążył stronę pozwaną ustalona została w oparciu o § 11 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. (Dz. U. z 2013r., poz. 490 tekst jednolity ze zm).

Piekarnia (...) sp. z o.o. w Z. zaskarżyła wyrok w całości i wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Z., względnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów postępowania za obie instancje według norm prawem przewidzianych. Orzeczeniu skarżąca zarzuciła :

1. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na nieuzasadnionym przyjęciu, że spis produktów przeprowadzony w dniu 16 lipca 2016 roku był wpisem dokonany z kartoteki a nie z natury, a tym samym nie przedstawiał rzeczywistych stanów magazynowych,
2. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na nieuzasadnionym przyjęciu, że powód nie miał obowiązku archiwizowania zleceń produkcyjnych, pomimo tego że obowiązek taki został sformułowany wprost przez bezpośredniego przełożonego w formie polecenia służbowego w ramach przyjętej hierarchii pracowniczej,
3. bądź w ustaleniach faktycznych polegający na nieuzasadnionym przyjęciu, że powód nie zignorował polecenia służbowego i nie wydawał podległemu pracownikowi polecenia odebrania okruszków piekarniczych oraz sprzedaży pieczywa czerstwego w zaniżonej cenie,

4.. naruszenie art. 227 k.p.c. w poprzez pominięcie dowodów w postaci korespondencji oraz oświadczenia S. O. (1) z dnia 8 lipca 2014 roku, chociaż z dowodów tych wynikają okoliczności istotne z punktu widzenia przedmiotu postępowania,

5. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na ocenie materiału dowodowego zebranego w przedmiotowym postępowaniu w sposób dowolny i sprzeczny z zasadami logiki oraz doświadczenia życiowego poprzez bezkrytyczne przyjęcie twierdzeń powoda za prawdziwe, w sytuacji gdy pozostały zgromadzony w sprawie materiał dowodowy oraz zasady logiki pozostają w oczywistej sprzeczności z treścią złożonych przezeń zeznań oraz oparciu wydanego orzeczenia na selektywnie zebranych materiale dowodowym,

6. naruszenie art. 30 § 4 k.p. w związku z art. 45 § 1 k.p. poprzez niewłaściwe zastosowanie w polegające na przyjęciu że wskazane przez pozwanego przyczyny rozwiązania z powodem umowy o pracę były niekompletne bądź nierzeczywiste, nieuzasadnione, w sytuacji, kiedy każda z przyczyn wskazanych w złożonym powodowi wypowiedzeniu (z wyłączeniem pkt 5) stanowiła samodzielną, jednoznaczną i rzeczywistą podstawę uzasadniającą rozwiązanie umowy o pracę. W uzasadnieniu apelacji pozwana wskazała, że przesłuchani w sprawie świadkowie zeznali iż przeprowadzony spis z dnia 16 lipca 2016 roku był spisem z natury. Nadto pozwana nigdy nie twierdziła, że powód brał udziału w tym spisie. Zwróciła uwagę że powód zajmując stanowisko kierownicze w piekarni odpowiadał nie tylko za jakość produkcji, ale również za stany magazynowe produktów, które w jej toku były wykorzystywane. Zdaniem pozwanej przeprowadzona kontrola potwierdziła podejrzenia o nieprawidłowym sterowaniu procesem produkcji. Błędna również była ocena stanu faktycznego w zakresie funkcjonowania systemu A., który oprócz zadań ewidencyjnych zajmował się głównie sterowaniu procesem produkcji. Zachowanie właściwych parametrów wypieków z punktu widzenia pozwanej było sprawą kardynalną, a naruszenie mogło skutkować zerwaniem współpracy i utratą klientów. Powód przyznał, że sterował ręcznie procesem produkcji, bez jakiegokolwiek zgody lub aprobaty swoich przełożonych tłumacząc się troską o jakość wypieku . Pozwana nadal twierdziła, że powód miał wyraźny obowiązek archiwizowania dziennych zleceń, co wynika wprost z zeznań J. P. (1), to jest bezpośredniego przełożonego powoda jak i K. F. Pozwana nie zgodziła się również stanowiskiem Sądu odnośnie oceny przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę dotyczącej sprzedaży pieczywa czerstwego po zaniżonej cenie i oddania okruszków piekarniczych. Z zeznań S. O. (1) pozwana wniosowała, że dokonała sprzedaży w oparciu o decyzję powoda.

Pozwana przyznała że powód jedynie wniosował o zatrudnienie w ramach umowy zlecenia swojej córki i że to świadek P. oraz zarząd ostatecznie wyrazili zgodę na jej zatrudnienie, ale nie mieli oni pełnego rozeznania co do rozmiaru pracy, która miała być świadczona na rzecz pozwanej. Wskazała że bezpośredni przełożony i pracodawca ostatecznie utracili zaufanie do powoda po zapoznaniu się zapisami monitoringu, z których wynika , że wydał nieznaną osobie, która nie powinna przebywać na terenie piekarni, dwie reklamówki z nieznaną zawartością. Nie miał prawa przechowywać na terenie chłodni odzieży roboczej czy wyrobów mięsnych. Zdaniem pozwanej każda z przyczyn wymienionych w wypowiedzeniu z dnia 28 sierpnia 2014 roku - z wyłączeniem pkt 5 - stanowiła konkretną samodzielną, miarodajną, weryfikowalną i przede wszystkim usprawiedliwioną przyczynę zakończenia stosunku pracy w dotychczasowym pracodawcą.

Powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych. Podzielił w całości ustalenia Sądu Rejonowego. Po raz kolejny wyjaśnił na czym polegał rozchód surowca (polepszacza do produkcji.) Odkąd był kierownikiem piekarni zawsze był on sporządzany w oparciu o normy technologiczne, z uwagi na produkcję odbywającą się w ruchu ciągłym. Rozliczenia dzienne sporządzane były według norm technologicznych, a faktyczna ilość zużytego surowca określana była następnie na koniec każdego miesiąca na podstawie remanentu. Pozwana nie wprowadziła innej zasady rozliczenia surowca, tym samym powód w sposób prawidłowy i rzetelny sporządzał rozliczenia jego zużycia. Wskazał nadto, że ze sformułowanej przyczyny w tym zakresie nie wynika w jakim okresie powód sporządzał dokumenty w sposób nierzetelny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 382 k.p.c. sąd drugiej instancji orzeka na podstawie materiału zebranego w postępowaniu pierwszej instancji oraz w postępowaniu w apelacyjnym Z przepisu tego wynika, że postępowanie apelacyjne polega na merytorycznym rozpoznaniu sprawy i wyrok Sądu drugiej instancji musi opierać się na jego własnych i samoistnych ustaleniach faktycznych i prawnych .

W postępowaniu przed sądem drugiej instancji stosuje się art. 328 § 2 k.p.c. odpowiednio, a więc z uwzględnieniem istoty i swoistości postępowania przed tym sądem (art. 391 § 1 k.p.c.), co oznacza, że uzasadnienie orzeczenia sądu drugiej instancji nie musi zawierać wszystkich elementów przewidzianych dla uzasadnienia orzeczenia merytorycznego sądu pierwszej instancji, ale jednak ma mieć ustaloną podstawę faktyczną rozstrzygnięcia. Zgodnie z art. 378 § 1 kpc sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji.

Biorąc pod uwagę, że apelacja dotyczy ustaleń faktycznych w zakresie pięciu przyczyn przyczyn wskazanych w piśmie rozwiązującym umowę o pracę i oceny prawnej w tym zakresie Sąd II instancji ograniczy swoje rozważania tylko do tych kwestii.

Zdaniem Sądu I instancji rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem nie było zasadne, ponieważ żadna z przyczyn nie była prawdziwa , konkretna lub uzasadniona. Zgodnie z orzecznictwem sądowym nie ma obowiązku kazuistycznej oceny każdego słowa użytego w piśmie pracodawcy . Należy jednak podnieść, że przyczyna podana w wypowiedzeniu umowy o pracę powinna być zrozumiała dla pracownika, aby ten mógł podjąć skuteczną obronę przed stawianymi mu zarzutami (por. Wyrok SN w sprawie I PK 112/06) . Z oświadczenia pracodawcy powinno jednak wynikać w sposób niebudzący wątpliwości, co jest istotą zarzutu stawianego pracownikowi i usprawiedliwiającego rozwiązanie z nim stosunku pracy (wyrok (...) 178/04 - Kwestia dostatecznie konkretnego i zrozumiałego dla pracownika wskazania przyczyny jest podlegającą ustaleniu okolicznością faktyczną. Przyczyna powinna być rzeczywista i konkretna, aby pracownik mógł ocenić, czy wypowiedzenie mu umowy o pracę jest - jego zdaniem - uzasadnione i czy w związku z tym warto podejmować obronę przez wniesienie do sądu pracy odwołania od wypowiedzenia, a ponadto aby sąd pracy mógł ocenić prawdziwość (rzeczywistość) tej przyczyny.)

Pozwana zarzuciła powodowi nierzetelne sporządzanie dokumentów stwierdzających rozchód surowca. Nie wskazała na czym miało polegać rzetelne sporządzanie tego rozchodu. Powód od czasu wprowadzenia systemu komputerowego stosował taką samą metodę - wpisywał do komputera zamówienie, a system sam przeliczał ilość potrzebnych składników. Kiedy powód modyfikował recepturę, program A. tego nie uwzględniał. Słusznie powód podnosi, że z treści wypowiedzenia nie wynika jakiego okresu ten zarzut dotyczy. Nadto prezes Zarządu T. S. w toku przesłuchania przyznał, że „pierwszy zarzut jest ujęty niefortunnie.”(k. 166 v a.s.), bo dotyczył on zmian norm technologicznych produkcji bez wiedzy przełożonych. Sąd I instancji dokonując oceny zasadności tej przyczyny skupił się na sposobie przeprowadzenia spisu w dniu 17 lipca 2014 roku. W ocenie Sądu II instancji ta okoliczność pozostaje bez znaczenia dla oceny rzetelności prowadzenia rozchodu surowca. Wynikiem spisu było stwierdzenie rozbieżności pomiędzy stanem magazynowym i stanem komputerowym. Takie nieścisłości zawsze występowały i były korygowane podczas remanentów. Skoro Sąd I instancji oceniając ten zarzut skupił uwagę na sposobie przeprowadzenia spisu, powód wskazywał na niezmiennie od wielu lat zasady rozliczania surowca a prezes Zarządu stwierdził, że chodziło o zmiany receptur , to nie powinno budzić wątpliwości, iż tak wskazana przyczyna nie była przyczyną konkretną i zrozumiałą dla powoda.

Odnośnie braku zarchiwizowanych zleceń produkcyjnych Sąd II instancji w całości podziela ocenę stanu faktycznego dokonaną przez Sąd I instancji i traktuje ją jak własną. Nie zasługuje na uznanie zarzut apelacji o błędzie w ustaleniach faktycznych polegającym na nieuzasadnionym przyjęciu, że powód nie miał obowiązku archiwizowania zleceń produkcyjnych, pomimo tego że obowiązek taki został sformułowany wprost przez bezpośredniego przełożonego w formie polecenia służbowego w ramach przyjętej hierarchii pracowniczej. Z przesłuchania prezesa Zarządu wynika, że w czerwcu wydał polecenie J. P. (1) zobligowania powoda do archiwizowania zleceń , a dotyczyło to głównie polepszaczy. (k. 105 a.s.) Pozwana nie wykazała, że polecenie takie do powoda dotarło. Za prawidłowością rozumowania Sądu I instancji przemawia ta okoliczność, że do dnia 10 lipca 2014 roku tj. do czasu skorzystania z urlopu wypoczynkowego przez powoda nikt nie sprawdzał , czy zlecenia są archiwizowane (czy polecenie służbowe jest

wykonywane). Nie wiadomo przez jak długi czasu te zlecenia miały być przechowywane. Przyczyna nie jest prawdziwa i konkretna. Pozwana po zwolnieniu powoda z obowiązku świadczenia pracy wprowadziła taki obowiązek, ale wkrótce z niego zrezygnowała z uwagi na objętość gromadzonych papierów.

Nie doszło również do błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie rzekomego zignorowania polecenia służbowego i wydania podległemu pracownikowi polecenia odebrania okruchów piekarniczych oraz sprzedaży pieczywa czerstwego w zaniżonej cenie. Zarówno powód, jak i świadek S. O. (1) w piekarni pracowali ponad 20 lat. Do zadań S. O. (1) należała sprzedaż pieczywa czerstwego. Przy takim stażu pracy powód nie musiał wydawać podległej pracownicy polecenia sprzedaży pieczywa, a z zeznań p. O. wynika wprost, że nikogo nie poinformowała za jaką cenę sprzedała czerstwe pieczywo i wydała pleśniejące okruchy. W żadnym wypadku jej zeznań, że „miała zgodę powoda i działu sprzedaży” (na sprzedaż) nie można interpretować w ten sposób, że powód określił cenę sprzedaży tych produktów. Świadek sprzedał pieczywo według cennika dla tego klienta, który niepełnowartościowe pieczywo zakupił.

Powód nie zawarł żadnej umowy zlecenia. Nie miał takich uprawnień. Wskazanie osoby do zatrudnienia, w sytuacji, gdy decyzja należała do Zarządu nie mogła w ustalonym stanie faktycznym stanowić przyczyny uzasadniającej wypowiedzenie umowy o pracę. Należy również podzielić stanowisko Sądu Rejonowego, że ostatnia z przyczyn wypowiedzenia, a to wprowadzenie osoby na teren zakładu produkcyjnego osoby niezatrudnionej i wręczenie jej reklamówek z nieznaną zawartością jest przyczyną niekonkretną. Nie wiadomo kiedy to zdarzenie miało miejsce. Nadto z zeznań powoda wynika, że w pewnym okresie trwała przeprowadzka i przez zakład produkcyjny przechodziły różne osoby. Nadto istniał zwyczaj przygotowywania reklamówek z produkowanym pieczywem dla niektórych odbiorców, sanepidu. Powód mógł przekazać reklamówki ze swoimi rzeczami osobistymi. Powód nie był w stanie ocenić o jakiej osobie i jakich reklamówkach jest mowa w wypowiedzeniu. Stąd też istnieją sprzeczności w jego zeznaniach w tym zakresie.

Sąd II instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji. Pozwana przyznała, że przyczyna polegająca na bezpodstawnym oskarżeniu Zarządu o działanie na szkodę Spółki nie mogła stanowić podstawy skutecznego wypowiedzenia umowy o pracę. Sąd II instancji zgadza się z takim stanowiskiem, ale z tej przyczyny, że w piśmie informującym organizację związkową o zamiarze wypowiedzenia umowy pracę pracodawca nie wskazał tego powodu.

Zarzuty apelacji dotyczące błędnej oceny stanu faktycznego należało uznać za bezpodstawne. Nie doszło tym samym do naruszenia art. 233 k.p.c. ani art. 227 k.p.c.

Skoro żadna z przyczyn wskazanych w wypowiedzeniu umowy o pracę nie uzasadniała rozwiązania stosunku pracy z uwagi na to, że przyczyny były nieprawdziwe, nieuzasadnione albo niekonkretne Sąd I instancji nie dopuścił się naruszenia przepisów art. 30 § 4 k.p. w związku z art. 45 § 1 k.p.

Apelację jako bezpodstawną należało oddalić w oparciu o przepis art. 385 k.p.c. O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

(-) SSR del. Anna Capik-Pater (-) SSO Teresa Kalinka (spr.) (-) SSO Grażyna Łazowska

Sędzia Przewodniczący Sędzia